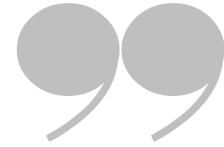

NAGY MÁRTA JÚLIA

Teher

Egy zsák krumpli és egy bicska
a hokedlin az ablak alatt.
Bávatagon kéklik a konyhába
egy leomlani készülő égdarab.

Enyém vagy, enyém vagy –
lehelik azok a kiéhezett falak.
A nyakán érzi azt a pillantást,
kezében a kés megszalad,

elvágja az ujját,
végre valami eleven,
élénk színű csík fut végig
a mákos köveken,

feljajdul vagy ujjong,
nem tudom; nem tehetem,
hogyan átlássak zsvajgó elmén
és kotorásszak a szívben,

mert aztán úgyis újra csönd zuhan rá,
krumplik csobbannak a tiszta vízben,
a tál aljára süllyed a föld a héjukról,
én csak a gravitációt hiszem.

Féreglyuk

Szitán áttört, offenzív sugárnyaláb az ablak;
mint szivárványhalak úsznak benne
játékcsónkok és viaszos szirmok közé
préselt ezernyi könyvlap.

Szezonális nyűgösség, visszatér pontosan
ugyanakkor, ám indokolatlanul –

közvetlen, kiváltó ürügy nincs. *Lelkem,
te ösztönösen rosszul akarod érezni magad.*

A plafonon szúnyogkoszorú
kering, mint egy csintalan, felrobbant
planéta törmeléke, hogy az ablakon
egy szőrös és sötét bogár – mintha
járni tudna – beosonjon.

Szeretett összeomlás, kesztyűs kézzel
rángatsz be egy függöny mögé legalább?
Jobb is, ha már menekülnek a sírótól,
mint a leprástól.

A béketárgyalásokról fantáziálás
a vereség biztos jele, de arra intettek,
sose fogalmazzak sarkosan.
Olyan távoli már a platánsor dómja,
a béke kaján hencegése önmagával.

Ahol egykor a parlag volt, most
a függőkertekbe igazított geometria.
Nevetséges magasságban. Lent egy
vegyes társulás folyama, invazív
akácos, fagyöngybogok, kifőzdezsivaj,
felgyülemlett építőanyag.
Vaddisznó enyeleg az autógumival
egy kopár udvaron.

A giccs felújítatlanul patinává öregszik.

Csőszelvények belében mormol a kényszer.